

Євген Юхимович БАРАШ,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

Юрій Володимирович ОРЛОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний
університет внутрішніх справ,
м. Харків, Україна)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОВАГИ ДО ГІДНОСТІ В СИСТЕМІ ПРОТИДІЇ КРИМІНАЛЬНОМУ РАДИКАЛІЗМУ СЕРЕД ЗАСУДЖЕНИХ

Стаття присвячена науковому аналізу юридично обумовлених узалежнень стану забезпечення поваги до гідності засуджених та проявів кримінального радикалізму з їх боку. Встановлено, що гідність – фундаментальна морально-правова категорія, що визначає ключові опорні, смислові точки всього метаконструкту сучасного світського праворозуміння будь-якого типу. Нерівність у забезпеченні належних правових механізмів, гарантій визнання гідності щодо різних категорій громадян є істотним фактором дискримінації та чинником радикалізації середовища засуджених. Держава зобов'язана гарантувати всім засудженим, незалежно від виду установи виконання покарань, можливість реалізації права на повагу до їх гідності в частині короточасного виїзду за межі виправної колонії у зв'язку з виключними обставинами. Відстоюється думка про те, що внесенню змін і доповнень до ч. 1 ст. 111 КВК України має кореспондувати запровадження правового механізму індивідуального кримінологічного прогнозування поведінки засуджених до довічного

позбавлення волі, інших засуджених, які відбувають покарання у виправних колоніях максимального рівня безпеки.

Ключові слова: *гідність, повага до гідності, засуджений, кримінальний радикалізм, рівність перед законом, протидія кримінальному радикалізму.*

Постановки проблеми. Кримінальний радикалізм серед засуджених до позбавлення волі, заарештованих, утримуваних в слідчих ізоляторах, традиційно складає одну з найбільш небезпечних проблем функціонування установ виконання покарань закритого типу. Ці проблеми, на щастя, не є надто масовими, однак завжди їх прояви є резонансними, здатні створити серйозні загрози життю і здоров'ю ув'язнених, персоналу, громадській безпеці, зрештою – покласти край існування тій чи іншій установі виконання покарань. Наочним є приклад Південної виправної колонії (№ 51), розташованої в м. Одеса, що припинила своє юридичне існування після бунту (дій, що дезорганізують установи виконання покарань – ст. 392 КК України) засуджених 27.05.2019 р. Втім, – це лише окремих, нехай і красномовний, проте одиничний проявлений фрагмент проблеми відтворення кримінального радикалізму серед засуджених в установах виконання покарань. Зміщуючи ж увагу на комплекс детермінант останнього, неважко виявити розлогу панораму факторів культурно-психологічної, правової, організаційно-управлінської та іншої природи, що фундують цей кримінальний феномен. Немаловажну роль у його поширенні відіграє й кримінальна, тюремна субкультура. При цьому, визнаючи одну з ключових ролей у цьому процесі за засудженими з вираженою негативною спрямованістю, що мають і використовують підвищений злочинний вплив, чимале значення у забезпеченні масовості кримінально-радикальних спалахів відіграють конформні суб'єкти. Останні, поруч із суб'єктами підвищеного злочинного впливу мають стати хоча й функціонально вторинним, проте обов'язковим об'єктом цілеспрямованої кримінально-превентивної роботи на всіх рівнях й всіма методами.

В центрі уваги цієї роботи, гадаємо, має перебувати категорія гідності та правових механізмів належного забезпечення поваги до людської гідності в системі відбування та виконання покарань. Такий підхід відповідатиме логіці розгортання ліберально-гуманістичної домінанти публічного адміністрування при формуванні та реалізації відповідної кримінологічної стратегії в умовах розвитку демократичної, соціальної, правової держави. А надто держави, яка перебуває у стані війни за ті самі ліберально-гуманістичні цінності. Варто визнати: квінтесенцією цієї війни України проти російської федерації є тяглість Революції Гідності та її державотворчих метафізичних засновків, провідним елементом яких є установка на гідність, а від неї – й незалежність, державний суверенітет. Національна та особистісна гідність – явища взаємопов'язані нерозривними зв'язками. І якщо народ свою за свою гідність, визначену неї ідентичність, то на всіх рівнях і всіх напрямках правової, кримінологічної політик держави має бути загострена увага й до розвитку належних інструментів

забезпечення поваги до гідності окремої людини.

Не секрет, що ті обмеження в правах і свободах, які лягають на людину у зв'язку із фактом її засудження, значною мірою зачіпають, вимагають специфікації механізмів забезпечення поваги до її гідності, особливо в умовах так званої ізоляції від суспільства. Належне функціонування цих механізмів – одна з гарантій ефективності нерепресивної моделі протидії злочинності, в тому числі й в частині кримінального радикалізму серед засуджених до позбавлення волі.

Принагідно зауважимо, що проблеми протидії кримінальному радикалізму серед засуджених неодноразово порушувалися у працях І. Г. Богатирьова, А. І. Богатирьової, В. В. Василевича, В. В. Голіни, П. Ю. Данильченка, С. Ф. Денисова, Т. А. Денисової, О. М. Джужи, В. М. Дрьоміна, І. І. Карпеця, О. Г. Колба, А. Х. Степанюка, О. Ю. Шостко, І. С. Яковець та інших дослідників. Наявні напрацювання є вагомими, теоретично та практично значущими для реалізації задач протидії кримінальному радикалізму в установах виконання покарань. Однак, поруч з цим, як видається, не розкритим лишається потенціал удосконалення правових механізмів забезпечення поваги гідності засуджених як інструмент запобігання радикалізації їх середовища.

Метою цієї статті є удосконалення розуміння гідності, а також формування пропозицій щодо покращення механізмів правового забезпечення поваги до гідності в системі протидії кримінальному радикалізму серед засуджених.

Виклад основного матеріалу. Природа кримінального радикалізму є вельми складною та узалежненою від загального розуміння радикалізму як такого. Останній ґрунтовно, на монографічному рівні був досліджений Н. Г. Масловою, що дало змогу вченій дійти висновку, що радикалізм – це узагальнююча категорія, яка відображає прагнення до докорінних змін, охоплює ідеологічні цілі й засоби їх досягнення¹. Радикалізм виводиться з ідейно-методичного ланцюжку концептів «консерватизм – лібералізм (або лейборизм) – радикалізм». Себто від орієнтації на традицію, через поміркованість перетворень і поступову ревізію засад політичного устрою й до перетворень різких, докорінних і безкомпромисних. Радикалізм є контекстуальним, але при цьому його опозиційність є не стільки сутнісною, змістовною та ідеологічною, скільки функціональною; вона (опозиційність) виражає не цінність, а принцип, метод. Зміст переноситься з ідеї чи цінності на дію, на спосіб². Натомість більш виваженою, глибокою, на нашу думку, є позиція П. Ю. Данильченка, який зміщує фокус уваги з політичного аспекту радикалізму на його сутнісний, екзистенціальний вимір, що надало змогу досліднику запропонувати вузьке та широке його розуміння. Згідно першого, вузького, радикалізм постає як соціальна практика відмежування та опозиціонування, що виходить із заперечення наявного порядку

¹ Маслово Н. Г. Протидія кримінальному радикалізму в Україні : монографія. Харків : Діса плюс, 2020. С. 10.

² Там само. С. 10.

(правового, політичного, економічного, морального тощо) та установки на зміну засновків суспільного співжиття, що реалізується через умовно інтенсивну активність щодо конструювання альтернативного порядку і його діяльнису або символічну онтологізацію¹. У широкому ж значенні радикалізм предсталено вченим як антропологічно постійний прояв боротьби з соціальною ентропією через невдоволення культурою, феномен цілеспрямованого, провокованого й конструйованого вивільнення соціальної енергії у напрямі суттєвих змін (відміни) культури на підставі передзаданого (установочного) мислення².

Отже, в основі радикалізму, в тому числі і кримінального, лежить опозиція, протидія встановлено соціальному порядку. Чималу роль в такій протидії відіграє відсутність інституціоналізованих можливостей в отриманні визнання і, відтак, у повазі до гідності. Так вимальовується зв'язок між рівнем та якістю функціонування механізмів забезпечення поваги до гідності засуджених до позбавлення волі і кримінальним радикалізмом в установах виконання покарань. В цьому аспекті не зайвим буде внести ясність щодо розуміння вихідної категорії, якої є гідність людини.

Так, у практиці Конституційного Суду України встановлено, що невід'ємне право кожної людини на життя нерозривно поєднано з її правом на людську гідність. Як основні права людини вони зумовлюють можливість реалізації всіх інших прав і свобод людини і громадянина і не можуть бути ні обмежені, ні скасовані³. Конституційний Суд України наголошує, що людську гідність необхідно трактувати як право, гарантоване статтею 28 Конституції України, і як конституційну цінність, яка наповнює сенсом людське буття, є фундаментом для усіх інших конституційних прав, мірилом визначення їх сутності та критерієм допустимості можливих обмежень таких прав. Наведене опосередковано підтверджується унікальним значенням людської гідності в Конституції України, за якою, зокрема, людина її життя і здоров'я, честь і гідність визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю (частина перша статті 3); усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах (стаття 21); кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей (частина перша статті 68)⁴.

¹ Данильченко П. Ю. Радикалізм як категорія кримінологічного дискурсу: поняття, зміст, значення. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 2 (27). С. 168.

² Там само. С. 169.

³ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 24, 58, 59, 60, 93, 190-1 Кримінального кодексу України в частині, що передбачає смертну кару як вид покарання (справа про смертну кару) від 29 грудня 1999 року № 11-рп/1999. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/11-rp/99.rtf>.

⁴ Рішення Великої палати Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 12 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII від 22 травня 2018 року № 5-р/2018. URL:

Цілком зрозуміло, що правові режими, порядки виконання та відбування покарань у виді позбавлення волі на певний строк та довічного позбавлення волі рясніють численними компонентами, спрямованими на закріплення та реалізацію правових гарантій забезпечення права на повагу до гідності засуджених. В цілому вони розвинені на досить високому рівні, відповідають високим вимогам Конституції України та міжнародним стандартам. Однак деякі з них, на нашу думку, не позбавлені недоліків, не дозволяють належним чином сформулювати гідне поведіння із засудженими, можуть скласти додаткові фактори поширення кримінального радикалізму в установах виконання покарань.

Зокрема, звернімо увагу на положення ч. 1 ст. 111 Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК) України, яка встановлює, що засудженим, які тримаються у виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання, дільницях соціальної реабілітації виправних колоній мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання і дільницях соціальної реабілітації виправних колоній середнього рівня безпеки та виховних колоніях, дозволяються короточасні виїзди за межі колонії на території України на строк не більше семи діб, не включаючи часу, необхідного для проїзду в обидва кінці (не більше трьох діб), у зв'язку з такими винятковими особистими обставинами:

- смерть або тяжка хвороба близького родича, що загрожує життю хворого;
- стихійне лихо, що спричинило значну матеріальну шкоду засудженому або його сім'ї;
- одержання медичної допомоги, якщо така допомога не може бути надана установою виконання покарань, за наявності відповідного висновку лікаря такої установи¹.

Телеологічне та логіко-семантичне тлумачення викладеної норми права дає підстави зробити первинні висновки, щодо призначення, генерального задуму правового регулювання та критеріїв обмеження його обсягів, в тому числі й у прив'язці до категорій засуджених.

Перший висновок: *кореневі фактори соціальної обумовленості* цієї правової норми вбачаються у: а) визнанні за людиною права на повагу до її гідності, рівності, пов'язаними з ними правовими гарантіями захисту майнових та низки особистих немайнових прав, захист здоров'я; б) імпліцитній ліберально-гуманістичній домінанті правової ідеології державного управління, що підносить людину до найвищої соціальної цінності та, відтак, цілі-орієнтури, принципу і міри в публічному адмініструванні. При цьому другий фактор виявляється похідним від першого, центруючим елементом якого є ідея гідності людини.

Гідність – фундаментальна морально-правова категорія, що визначає ключові опорні, смислові точки всього метаконструкту сучасного світського

http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/5_p_2018.pdf.

¹ Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15>.

праворозуміння будь-якого типу. У преамбулі до Загальної декларації прав людини небезпідставно і недвозначно зафіксовано, що визнання *гідності, яка властива всім членам людської сім'ї*, і рівних та невід'ємних їх прав є основою свободи, справедливості та загального миру¹. Сама ж ідея гідності та рівності має радше релігійне (або ж філософсько-теологічне), аніж світсько-наукове (обмежене смисловою тавтологією у різних семантичних варіаціях) пояснення. Від творіння за образом і подобою Господнім та рівністю перед Ним і твореним Ним Законом з середньовічних філософсько-правових трактатів постають вказані ідеї, згодом підхоплені Просвітництвом як аксіоматичні, на яких й розвинулась відома сьогодні правнича машинерія. Зважаючи ж на викладені у Преамбулі до Конституції України положення про «відповідальність перед Богом...»², відмова від рівного й гідного поводження зі всіма людьми – порушення однієї з конституційно-правових установок на відповідальність перед Богом за укладання та підтримання суспільного договору в Україні. Подальша юридико-догматична специфікація категорії «гідність» елімінувала теологічну компоненту, залишивши у «сухому залишку» концепти «найвищої соціальної цінності» та «самоцінності» людини як основи для визнання гідності за кожним, гідності, як невід'ємної риси кожної людини, індивіда, наділеного суб'єктністю.

Людина є скарбом Природи, звідки й походять притаманні людині за народженням права і свободи, тобто ті, що природні. Людська гідність як джерело всіх прав і свобод людини та їх основа є однією із засадничих цінностей українського конституційного ладу. Із статті 3 Конституції України випливає обов'язок держави забезпечувати охорону та захист людської гідності. Такий обов'язок покладено на всіх суб'єктів публічної влади. Верховна Рада України, ухвалюючи закони, має гарантувати належний захист та реалізацію прав і свобод людини, що є однією з умов забезпечення людської гідності як природної цінності. Своєю чергою, суди мають тлумачити юридичні норми так, щоб під час їх застосування це не завдавало шкоди людській гідності³.

Оперування такою конструкцією гідності як основоположної для системи прав, свобод і обов'язків людини неодмінно та закономірно призводить до потреби *у забезпеченні належних правових механізмів*,

¹ Загальна декларація прав людини : Міжнародний документ ООН. Декларація від 10.12.1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.

² Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. ; 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.

³ Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) від 16 вересня 2021 року № 6-р(II)/2021 у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особи, караній на довічне позбавлення волі). URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/6-p2-2021.pdf>.

гарантій визнання гідності. Нерівність у вказаних механізмах щодо різних категорій громадян є істотним фактором дискримінації, наявність та межі якого мають бути найретельнішим чином обґрунтовані, продиктовані гострою та крайньою необхідністю, безальтернативністю. У зв'язку з цим та з огляду на викладені міркування, варто звернути увагу на друге положення, що висновується з телеологічного тлумачення сконструйованих у ч. 1 ст. 111 КВК України обмежень, диференціацій у можливостях різних категорій засуджених скористатися короткочасним виїздом за межі виправної колонії, а саме: а) законодавець припускає наявність різного ступеня суспільної небезпечності осіб, що утримуються у різних видах виправних колоніях; б) ті, хто утримуються у колоніях максимального рівня безпеки вважають такими, характер і ступінь небезпечності особистості яких є достатньою підставою для обмеження їх рівності (а відтак і гідності) у можливості переміщення за межами установи виконання покарань у однакових виняткових випадках.

Серед іншого, слід визнати, що задум законодавця, спрямований на обмеження права засуджених до довічного позбавлення волі на короткочасні виїзди за межі виправної колонії у зв'язку зі смертю або тяжкою хворобою близького родича, що загрожує життю хворого, спирається на припущення щодо вкрай небезпечних особистісних якостей такої категорії засуджених, їх схильністю до агресивно-насильницької поведінки, зниженими можливостями вольових регулятивних механізмів (часто – зниженою активністю роботи дзеркальних нейронів, які відповідають за здатність до співчуття, співпереживання) та, відтак, підвищеною суспільною небезпечністю загалом, високим ризиком вчинення нового кримінального правопорушення протягом періоду знаходження поза межами виправної колонії. З цього приводу слід висловити декілька зауваг.

По-перше, *в українській кримінологічній науці відсутні актуальні, достовірні та репрезентативні дані щодо кримінологічно значущих якостей осіб, засуджених до довічного позбавлення волі.* Жодного дослідження, спрямованого на відповідне кримінологічне профілювання та відповідне обґрунтування практик поводження з цієї категорією засуджених у вітчизняній науці протягом останніх тридцяти років не проводилось. Єдиною предметно фокусованою та корисною з науково-кримінологічної точки зору є публіцистична праця «Не місце серед живих»¹, в якій узагальнено експертні оцінки окремих суддів, що у своїй практиці мали досвід розгляду відповідних кримінальних справ та призначення покарань у виді довічного позбавлення волі. Але, підкреслимо, це публіцистичне, а не наукове видання.

По-друге, наявні наукові дослідження окремих видів умисних вбивць, які вчиняють кваліфіковані види умисних вбивств (як основного виду злочинів, що яке передбачене покарання у виді довічного позбавлення волі)

¹ Чирва А., Кононенко В. Не місце серед живих. Київ : Арт Економі, 2010. 736 с.

не є концептуально завершеними й такими, що дозволяли б покласти їх результати в основу універсальної норми права. Отже, оцінка кримінологічно значущих якостей засуджених до довічного позбавлення волі, а так само інших категорій засуджених, що відбувають покарання у виправних колоніях максимального рівня безпеки, мають здійснюватись індивідуально, в кожному окремому випадку. Відповідна ж правова норма має забезпечувати можливість врахування відповідних оцінок при реалізації прав засуджених.

По-третє, навіть якщо визнати на рівні гіпотези наявність у засуджених осіб таких суспільно небезпечних якостей, що можуть слугувати підставою для обмеження їх права на короткостроковий виїзд за межі виправної колонії у відповідних випадках, то *поза увагою правового регулювання лишаються питання особистісної динаміки*. Натомість останні є важливими та серед іншого знайшли своє відображення: а) у праві засуджених до довічного позбавлення волі на помилування (актом про помилування може бути здійснена заміна засудженому призначеного судом покарання у виді довічного позбавлення волі на позбавлення волі на строк не менше двадцяти п'яти років – ч. 2 ст. 87 КК України)¹; б) у рішення Конституційного Суду України від 16.09.2021 р. у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особі, караній на довічне позбавлення волі) щодо визнання такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), частину першу статті 81, частину першу статті 82 Кримінального кодексу України в тім, що вони унеможливають їх застосування до осіб, яких засуджено до відбування покарання у вигляді довічного позбавлення волі².

Покарання, в тому числі й довічне позбавлення волі, має певні, визначені законом, цілі, в тому числі й виправлення особи, яка вчинила кримінальне правопорушення. Визнання тієї обставини, що в кожному випадку відбування покарань досягнення цієї цілі є щонайменше можливим на рівні правової аксіоми, диктує необхідність у встановленні релевантних

¹ Кримінальний кодекс України : закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.

² Рішення Конституційного Суду України від 16.09.2021 р. у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особі, караній на довічне позбавлення волі. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-21#Text>.

можливостей для осіб, які відбувають покарання, користуватися проміжними результатами досягнення цієї мети через звуження міри обмеження їх прав і свобод. Натомість безальтернативне і жорстке встановлення останніх, відсутність їх зв'язку з цілями покарання (що вбачається у положеннях ч. 1 ст. 111 КВК України в частині засуджених до довічного позбавлення волі) та можливостями їх досягнення формує ригідність закону, його невідповідність ані цілям покарання, ані конституційному принципу поваги до людської гідності.

По-четверте, навіть поза умовами динаміки особистісних якостей в процесі відбування покарання, вони (ці якості) не позбавляють і не можуть позбавити засудженого права на визнання його гідності, що серед іншого передбачає визнання такої грані соціальності людини як прив'язаність. Остання, в контексті порушеної проблематики, нерозривно пов'язана та втілюється у акті увіковічення через співприсутність в період тяжкої невиліковної хвороби, що загрожує життю близького родича та/або на церемонії його поховання. Атака на прив'язаність є проявом жорстокості та нелюдського поведіння та розглядається в психіатрії як потужна психотравмуюча подія¹. Співприсутність же «в останньому путі» є одним зі способів мінімізувати травму втрати. Так психічне здоров'я засудженого виявляється узалежненим від гідного з ним поведіння.

Принагідно звернімо увагу і на те, що наслідком приєднання України до європейського правопорядку в питанні людських прав шляхом ратифікації Конвенції є те, що запровадження і застосування кримінальних покарань у національному правопорядку не може здійснюватися лише відповідно до національних критеріїв кримінального правосуддя. У цьому питанні обов'язок держави – керуватися також міжнародними стандартами в ділянці людських прав, зокрема тими, що стосуються людської гідності осіб, щодо яких застосовується покарання. Одним із таких стандартів є принцип, у якому втілено ідею: «Усі особи володіють людською гідністю, котру має бути захищено. Це стосується осіб, які зазнають кари, навіть тих, що скоїли найжахливіші злочини. Хоч кара неминуче обмежує людські права тих, хто її зазнав, вона не може відійняти в них їхньої засадничої гідності. Існує тісний зв'язок між захистом людської гідності всіх людей і заборонаю певних видів покарання, визначуваних по-різному як «жорстокі та виняткові» або «нелюдські та такі, що принижують гідність»².

¹ Лема А., Леви С. Влияние травмы на психику : внутренние и внешние процессы // Перверсия утраты : психоаналитический взгляд на травму / Под. ред. С. Леви, А. Лемы. К. : Изд-во Рослтислава Бурлаки, 2021. С. 28.

² Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) від 16 вересня 2021 року № 6-р(II)/2021 у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особі, караній на довічне позбавлення волі). URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/6-r2-2021.pdf>.

Таким чином, є підстави вважати, що обмеження засуджених до довічного позбавлення волі, а також тих засуджених до позбавлення волі на певний строк, які відбувають покарання у виправних установах максимального рівня безпеки, права на короткочасні виїзди за межі виправної колонії на території України на строк не більше семи діб, не включаючи часу, необхідного для проїзду в обидва кінці (не більше трьох діб), у зв'язку з такими винятковими особистими обставинами, зокрема, як смерть або тяжка хвороба близького родича, що загрожує життю хворого (та іншими, передбаченими в ч. 1 ст. 111 КВК України) є порушенням рівності громадян перед законом та, відтак, принципу верховенства права. Забезпечення права на повагу до гідності людини має включати можливість засудженим до довічного позбавлення волі (а так само й іншим категоріям засуджених, які утримуються у виправних колоніях максимального рівня безпеки) користати з вказаних у ч. 1 ст. 111 КВК юридичних приводів і підстав для короткочасного виїзду за межі виправної колонії.

У зв'язку з цим, *механізм реалізації такого права* саме для засуджених до довічного позбавлення волі, а також до позбавлення волі на певний строк, які відбувають покарання у виправних колоніях максимального рівня безпеки, має гарантувати можливість досягнення цілей покарання, зокрема щодо запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень засудженим у період короткочасного виїзду за межі виправної колонії. Зміст такої правової гарантії повинен забезпечуватись *релевантним механізмом застосування права установою виконання покарань* з метою та інструментами індивідуального кримінологічного прогнозування поведінки вказаної категорії осіб, які виказали бажання здійснити короткочасний виїзд за межі виправної колонії у зв'язку із зазначеними у законі обставинами. Кримінологічний прогноз в таких випадках має спиратися на аналіз як особистісних якостей засудженого, так і впливу криміногенної ситуації на вчинений ним злочин, збереження конфігурацій, в тому числі й шлейфу мотиваційних обставин (можливість вчинення помсти, дії на засудженого інших провокуючих факторів), із минулою криміногенної ситуації в майбутньому, в прогнозованій обстановці (обставинках) перебування засудженого протягом короткочасного виїзду. Це спонукає до складання конкретного та детального сценарію такого виїзду: час, маршрути пересування, місця зупинки, ночівлі, коло контактів, способи забезпечення побутових потреб тощо. Негативний кримінологічний прогноз повинен бути підставою для відмови у можливості реалізувати засудженому означене право. Водночас, суб'єкти такого прогнозування мають володіти достатніми кримінологічними компетентностями, а їх діяльність належить детально регламентувати, аби максимального знизити дискреційність відповідних повноважень.

Висновки. Врахування такого безпекового підходу дає можливість дійти таких висновків:

а) держава зобов'язана гарантувати всім засудженим, незалежно від виду установи виконання покарань, можливість реалізації права на повагу

до їх гідності в частині короткочасного виїзду за межі виправної колонії у зв'язку з виключними обставинами;

б) будучи рівним у правах, механізми реалізації такого права мають бути неоднаковими для різних категорій засуджених, враховуючи не стільки суспільну небезпечність вчиненого ними діяння, скільки суспільну небезпечність їх особистостей та науково обґрунтований ризики вчинення ними протягом перебування поза виправною колонією нового кримінального правопорушення;

в) внесенню змін і доповнень до ч. 1 ст. 111 КВК України має кореспондувати запровадження правового механізму індивідуального кримінологічного прогнозування поведінки засуджених до довічного позбавлення волі, інших засуджених, які відбувають покарання у виправних колоніях максимального рівня безпеки;

г) забезпечення поваги до гідності всіх категорій засуджених до позбавлення волі (на певний строк та довічного) є важливим фактором системи протидії кримінальному радикалізму в установах виконання покарань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Данильченко П. Ю. Радикалізм як категорія кримінологічного дискурсу: поняття, зміст, значення. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2022. № 2 (27). С. 160–172.
2. Загальна декларація прав людини : Міжнародний документ ООН. Декларація від 10.12.1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text
3. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. ; 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
4. Кримінальний кодекс України : закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
5. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15>
6. Лема А., Леви С. Влияние травмы на психику : внутренние и внешние процессы // Перверсия утраты : психоаналитический взгляд на травму / Под. ред. С. Леви, А. Леммы. К. : Изд-во Рослтислава Бурлаки, 2021. С. 21–30.
7. Маслова Н. Г. Протидія кримінальному радикалізму в Україні : монографія. Харків : Діса плюс, 2020. 656 с.
8. Рішення Великої палати Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 12 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року №

76–VIII від 22 травня 2018 року № 5-р/2018. URL: http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/5_p_2018.pdf.

9. Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) від 16 вересня 2021 року № 6-р(II)/2021 у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особі, караній на довічне позбавлення волі). URL: <http://www.ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/6-p2-2021.pdf>.

10. Рішення Конституційного Суду України від 16.09.2021 р. у справі за конституційними скаргами Крупка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81, частини першої статті 82 Кримінального кодексу України, Костіна Володимира Володимировича, Мельниченка Олександра Степановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 82 Кримінального кодексу України та за конституційною скаргою Гогіна Віктора Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої статті 81 Кримінального кодексу України (справа про перегляд вироку особі, караній на довічне позбавлення волі. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-21#Text>.

11. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 24, 58, 59, 60, 93, 190-1 Кримінального кодексу України в частині, що передбачає смертну кару як вид покарання (справа про смертну кару) від 29 грудня 1999 року № 11-рп/1999. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/11-rp/99.rtf>.

12. Чирва А., Кононенко В. Не місце серед живих. Київ : Арт Економі, 2010. 736 с.

Стаття надійшла до редакції 30.08.2023

Yevhen Yu. BARASH,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Yurii V. ORLOV,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

ENSURING RECOGNITION OF DIGNITY IN THE SYSTEM OF COMBATING CRIMINAL RADICALISM AMONG CONVICTS

The article is devoted to a scientific analysis of the legally determined dependencies of the state of ensuring respect for the dignity of convicts and manifestations of criminal radicalism on their part. It has been established that dignity is a fundamental moral and legal category that determines the key supporting, meaningful points of the entire metaconstruct of modern secular legal understanding of any type. Inequality in ensuring proper legal mechanisms, guarantees of recognition of dignity for different categories of citizens is a significant factor of discrimination and a factor of radicalization of the environment of convicts. The state is obliged to guarantee all convicts, regardless of the type of prison, the possibility of exercising the right to respect for their dignity in terms of short-term travel outside the penal colony due to exceptional circumstances. The opinion is advocated that the introduction of changes and additions to Part 1 of Art. 111 of the CEC of Ukraine should correspond to the introduction of a legal mechanism for individual criminological prediction of the behavior of those sentenced to life imprisonment, other convicts serving their sentences in correctional colonies of the maximum security level.

Key words: *dignity, recognition of indignity, convict, criminal radicalism, law, countering criminal radicalism.*